

El resident Iñaki Alegria ens explica, entre d'altres coses, que els senegalesos són molt acollidors i que, tot i no tenir res, t'ho donen tot

Un munt d'experiències al Senegal

*"El fonament més important de la medicina és l'amor."
Paracelsus*

Vaig arribar a Granollers no fa ni un parell d'anys. El Senegal caminava pels carrers de Granollers i acudia, com qualsevol ciutadà, al servei d'urgències. Amagava una cultura, tradició i darrere de cada rostre una història personal... que volia conèixer, volia descobrir, entendre'ls una mica millor: Què els porta a deixar la seva família, deixar-ho tot i jugar-se la vida per arribar al nostre continent? Així que vaig decidir embarcar-me rumb al Senegal en un projecte de cooperació en un poble rural.

Es tracta de Mballoconda, un petit poblat d'humils cabanes d'adob i palla al qual s'accedeix per un petit senderol on l'amplada prohibeix el pas de cotxes, permetent només l'accés a peu, en bici o els més afortunats en moto, i on en l'estació humida les abundants tempestes tropicals t'obliguen a anar a peu o a peu.

Al'arribada, tot el poble sencer et dona la benvinguda al ritme de cants i balls, desde les dones més grans als infants més petits. De seguida que vaig ser allà em vaig adonar que el verb donar pren la seva màxima expressió. Deixen tot el que estiguessin fent, res és més important, arriben de molt

lluny uns hostes i cal acollir-los. L'important són els altres, no un mateix. Aquí, en canvi, si arriba algú a casa nostra per sorpresa el primer que li diríem seria "per què no ens has avisat? Ara no em va bé, estic acabant una cosa..." Qui és aquí l'important? Un mateix, i és l'altre el qui s'ha d'adaptar a nosaltres.

Vam desenvolupar la nostra feina en el petit dispensari del poblat on cada matí rebiem de 30 a 40 infants malalts, la majoria amb malària. On cada nen era el reflex d'un sentiment, d'una emoció... El Senegal són emocions intenses. Pots passar de l'alegria més meravellosa a la tristesa més profunda en qüestió de segons. En en mateix dia pots riure a riallades i plorar desconsoladament incomputables vegades. És així... Mai no et deixarà indiferent.

Em va colpir fortament la impotència... de veure morir cada dia nens que no haurien de morir, nens que al nostre país viurien. Sentir com la vida dels més petits se t'escorre de les mans sense poder retenir-la...

He viscut que la felicitat... no és tenir, és donar. La felicitat no és ser, és fer als altres. Quant més tenim més ens costa donar. No cal tenir res per poder donar. Tothom pot donar un somriure,

una abraçada, una mirada, una paraula. És quan no tenim res que ho podem donar tot. He rebut molt més del que he pogut donar. Tenia massa per poder donar-ho tot. Ells m'ho han donat tot.

I la fam... sí, hi ha nens que moren de gana... És inacceptable. És omissió. Un nen que mor de gana, mor assassinat. Recordo el que deia Mahatma Gandhi: "Tot el que es menja sense necessitat es roba a l'estòmac dels pobres."

L'alegria... dels nens tothora al bell mig del poblat. Aferrant-se a la vida amb un somriure.

La vida... val el que puguis pagar per ella, en altres paraules: has d'escollir entre un dels fills. Allà la vida depèn de si tens diners o no en tens, i a vegades això suposa "deixar morir" un fill per poder permetre la supervivència dels altres. Però, si hi hagués una vida sense importància, cap no seria important.

La mort... habitant habitual a les famílies... La mort no és una vivència estranya a les famílies, és una convivència "pacífica" a la que mai no t'acostumes. La mort és present, és una realitat. Una mare viu amb la certesa que haurà d'enterrar algun dels seus fills. Ha acceptat allò que és inacceptable. Els ulls dels pobres hi veuen amb una altra llum.

